

Θάλασσα, πὸν μοῦ ἐφύλαγες πάντα ἕνα νέο σου χρῶμα,
καὶ μοῦ ἀπαντοῦσες ἔστὸν βαθὺ
τὸν στεναγμὸ μου, ὦ γόησσα, πές μου, θυμᾶσαι ἀκόμα,
πόσο εἶχαμε ἔτσι ἀγαπηθῆ ;

Ἦ δὲν μποροῦ ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ Λύρα ν' ἀμαρτήσω :
οἱ Ὀλύμπιοι τὸ μισοῦν τὸ ψέμμα !
κι' ἀφοῦ οἱ Δελφοὶ μοῦ ἐστέρησαν τὴν δίψα μου νὰ σβήσω,
ἄς πῆξῃ ἔστὴν καρδιά μου τὸ αἶμα !

Ἦ Ἄ, τώρα ἡ Μοῦσα ἢ ἀγέρωχη τρομακτικὰ σωπαίνει·
καί, πρὶν ἔτὸ φῶς τὴν ὀδηγήσω,
ἢ Εὐριδίκη ἐχάθηκε ἔτὸ πλάϊ μου : δὲν μοῦ μένει
παρὰ νὰ τὴν ἀκολουθήσω !

ΑΘΗΝΑ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΜΙΚΡΟΣ.

Ἦταν ἡμouνα μικρός, ἔτσι ἐλογόριαζα
σὰ θὰ μεγαλώσω,
— νὰ τὸ δῆτε — τῆς ζωῆς τὰ σίδερα
ποτές μου δὲ θὰ νοιώσω.

Τώρα, τὸ μικρὸ πουλί, πιάστηκε στὸ ξώβεργο
μὴν ἀυγὴ ἑνὸς Μᾶη,
καὶ νὰ φύγῃ μάλιστα, προσπαθᾶει τὸ δύστυχο·
πὸ πολὺ κολλᾶει...

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ.

Στὴ μέση ὁ γήλιος τοῦρανοῦ· κι' ἀπ' τὰ παράθυρά μου
ὁ βένετος γυαλός,
στοῦ ὕπνου τ' ἀποκάωμα, ξαπλώνεται μπροστά μου
καθρέφτης ἀπαλός.

Καὶ μέσα στὴ γλαυκότη του, οἱ γλάροι ἀραδιασμένοι
φαντάζουν ἄσπροι ἀνθοί.
Κι' ἕνα κατὰ στα πανιά, ἀγέρα περιμένει
στ' ἀγνωστο νὰ χυθῆ...

ΡΕΒΕΚΑ.

Σὲ μακαρίζ' ὀλόφυλλε κισσέ! τὶ ἐνῶ εἶσαι πλασμένος
νὰ σέρονσαι κατάχαμα στὴ γῆς,
στὸ πλάι σου πάντα θὰ βρεθῆ μιὰ λεῖμονιά, ἕνας τοῖχος
— ἄς εἶν' κι' ἐρειπιασμένος —
νὰ δώση σου τ'ἀνέβασμα στὰ ὕψη ποὺ ποθεῖς.

Τὶ γὼ ὡς τὰ τόρα μάταια, μιὰ σπλαχνικὴ γυναῖκα,
δὲ μπόρεσα ὀϊμένανε νὰ βοῶ
— γιὰ κάθε ιδέα, κάθε ψηλὸ σκοπὸ μου ἀποκούμπι —
νὰ μοῦ σταθῆ μονάκριβη Ρεβέκα
κερνώντας με τ'ἀθάνατο τῆς στάμνας τῆς νερό...

Η ΕΓΓΟΙΑ Τ' ΑΥΡΙΟΥ.

ΤΟΥ Γ. Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ.

Ὅτα στὸ γέροσιμο τοῦ ἡλιοῦ, ντύνονται μὲ γιοφύλι
τὰ γλυπτικὰ βουνά,
ἄθελα, κάποιος στοχασμὸς μ'ἀνοιγοκλειῖ τὰ χεῖλη
καὶ λέω σιγανά:

Μιὰ Σφίγγα μπρὸς μου ὑφώνεται, ὀρτόφτερη, ὀϊμένα
μ' ἀνίγματα φοιχτά.
Ποῦ νὰ βρεθῆ ὁ Οἰδίποδας γιὰ νὰ γλυτώση ἐμένα
ἀπὸ τὴν ἐγγοία τ' αὔριου, ποὺ σκλάβο μὲ κρατᾷ ;...

ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΙΣΜΕΝΟ.

Τὸ ἴδιο παράπονο ποὺ χίλιες φορὲς μοῦπες
μοῦ τῶπες πάλι χτές:
— Πῶς ἀγαπῶ πολλές! —
καὶ τρέχαν σου τὰ δάκρυα ποὺ τὸ πολὺ μαράζι...

Καὶ σοῦλα: ἀγαπημένη μου μοιάζω τὴν πεταλούδα
π' ὅπου λουλούδι βροῆ πετᾷ
καὶ ποὺ τὸ μέλι του ρουφᾷ,
κιῶμος κανένα λούλουδο, δὲν κλαίει, οὔτε στενάζει!

«Πίσω ἀπ' τὴ νύχτα, πίσω ἀπ' τὸ θάνατο, κεῖ
κάτω, βλέπω τὴν αὐγὴ νὰ χαράζει».

IBSEN.

Στὸ κάθε δεῖλι, τὴ στιγμὴ π' ἀπαλογέρον' ἡ Μέρα
στὰ τρανταφυλλοστόλιστα σεντόνια, κί' ὁ κύρ' Ἥλιος
μὲ χαμογέλιοιο ρόδινο, γλυκὰ τὴ νανουρίζει
καὶ πάει κί' αὐτὸς νὰ κοιμηθῆ... κί' ὅλα τρογύρου κλαῖνε
γιὰ τὸ ἠλιόφως τὸ χρυσό, ποὺ σβνέτ' ἀγάλι' ἀγάλια,
τοῦ δειλινοῦ ἢ βαρυθυμιὰ χύνεται στὴν ψυχὴ μου
καὶ σκέφτονται τὸ θάνατο, ποὺ κάποιο χλωμὸ δεῖλι...
Μὰ ὦ ἀλλότριε στοχασμέ, πίστη μου ἐλπιδοφόρα
«κί' ἂν εἶμαι χάρος χαλαστής, εἶμαι καὶ χάρος πλάστης»
στὸ νοῦ μου ἀστραπόχυσες καινούργιο μάγο φέγγος,
καὶ λέω : Κάθε Χαλασμὸς κί' Ἀνάσταση μαζί' ναι'
κί' ἡ κάθε Δύση προμηναῖ μὰ ρόδινην Αὐγοῦλα!
Μοιραῖος ὁ δρόμος!... Γιατί κλαῖς ; Τὸ ροδοχαραμέρι
μιάς ἄλλης πιδ τρανῆς ζωῆς στὸ θάνατο εἶναι μέσα...

ΕΛΠΙΔΕΣ.

ΣΤΟ Μ. ΚΑΚΟΓΙΑΝΗ

Τὸ δρόμο π' ἀκολούθησα, σὰ μούταξεν ἡ Μοῖρα
καὶ χιτὲς βραδὺ τὸν τέλειωσα, σὰν ἔδυνε γιὰ πρώτη
φορὰ ὁ γῆλιος γιὰ τὰ μέ, δὲ θὰ ξαναπεράσω.
Τὶ μπρός μου στέκει τὰψηλὸ τῆς Τέχνης κορφοβοῦνι
ποὺ θέλω, πρέπει νὰ τὸ βγῶ, τραχὺς κί' ἄς εἶν' ὁ δρόμος
τὶ δίψα μὲ καίει γιὰ τὸ φῶς, ποὺ θέλω νὰ γναντέψω
ὦ τ' Ἀπολλώνιο τὸ φῶς, ποὺ μὲ μαγεύει ἐμένα !
Τὸ πατημένο τὸ παλὸ δὲν τὸ ξανακυττάζω
πάντα τὰφίνω πίσω μου, στὸ φτερωτό μου δρόμο
στῆς Ἀημοσύνης τὰχαρά τὰ βαλτονέρια μέσα...
Τὸ Χιτὲς, πάει, τὸ ξέχασα καὶ στ' Αὔριο βυθίζω
τὴ φωτεινὴ μου τὴ ματιά, καὶ νά ! σὰ νὰ ξανοίγω
πρῶτη φορὰ, ὦ θεία χαρά !, τὸ φωτοδοτὴ Γῆλιο
μιας ὀλοκάθαρης Αὐγῆς νὰ μοῦ χαμογέλαῖ !

ΛΕΜΕΣΟ.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΛΙΘΕΡΣΗΣ